

2023. május 6., szombat – Jn 14,7-14

Fülöp kérése érthető. Jézus sokat tanít Atyjáról. Úgy tanít róla, mint aki látja Őt, vele szoros kapcsolatban van, rá hivatkozik, mint aki igazolja őt tetteiben. Ezekből következik, hogy arra is képesnek kell lennie, hogy láthatóvá teszi, legalább az ő számukra, akiknek annyit beszélt róla. Ez a kapcsolódás irigylésre méltó, tehát valahogy meg kéne szerezni! A NAGYFŐNÖKÖT látni, vele kapcsolatban lenni, az lenne csak a nyerő!

Lehet, hogy a többiekkel közös beszélgetésekből eredő vágyat fogalmazott meg Fülöp.

Jézus válasza nem biztos, hogy kielégítő volt Fülöp számára. Most már tudjuk, mi már tudjuk, hogy amit válaszolt, az konkrét tényeken alapuló igazság, állapot, viszonyulás, Jézus származásából eredő élethelyzet. Szentlélek eljövetele után már a tanítványi kör is hitte, tudta ezt. Gyanítom azonban, hogy életünk egész folyamán tapasztalati, tanulandó, keresendő igazság ez is.

Akkor még más-más malomban őröltek Jézus és tanítványai. (Egy harmadik malom azoké, akik ellenségként viszonyultak Jézushoz.) A hatalom kétfélesége. Az egyik: e világi hatalom és erő, a másik: Isten világából való hatalom és erő. A kapcsolat belső erejéről, külső megnyilvánulásáról, hogyan, miként lehetséges Jézus uralma? Hol van annak területe? Az evangéliumok nagyobb része erről a kétféle hitről, reményről, törvényekről szól. Ez a szakasz is Jézus hiábavalónak tűnő erőlködéséről beszél, arról az erőlködésről, hogy helyes irányba terelje tanítványai hitvilágát, Istenről való gondolkodását.

Vajon azt a hitszintet, amiről ez a tanítási rész beszél, eléri e valaha Jézust követő gyülekezet, közösség, hívő testvéri kör? A 12-es vers ígéretéről írom ezt: *„...sőt azoknál nagyobbakat fog tenni, mint amit én tettem.”*

A remény el ne hagyjon bennünket!

Dombi Zsuzsa, Bánya